

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 105/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Z. M., podnikajúcej pod obchodným menom Z. M., Architektonický ateliér M. – M., a M. M., podnikajúceho pod obchodným menom M. M. – VYDAVATEĽSTVO SAMO-AAMM, zastúpených advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Vozárova 5, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 191/2011 zo 6. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. M. a M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2013 doručená sťažnosť Z. M. a M. M. (ďalej len „sťažovatelia“), v ktorej namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 191/2011 zo 6. augusta 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovatelia boli žalobcami v súdnom spore o vydanie bezdôvodného obohatenia vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 C/249/2003. Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom z 31. júla 2009 žalobu zamietol. O odvolaní sťažovateľov rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 4 Co 60/2010, 4 Co 61/2010, 4 Co 62/2010 z 12. novembra 2010 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok v spojení s doplňujúcim rozsudkom (o povinnosti zaplatiť trovy štátu, pozn.). Proti rozsudku odvolacieho súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 191/2011 zo 6. augusta 2013 odmietol.

3. Sťažovatelia zastávajú názor, že *„Najvyšší súd SR svojim rozhodnutím porušil ich základné právo na súdnu ochranu garantované Ústavou SR ako aj právo na spravodlivé súdne konanie garantované Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že neakceptoval ich námietky o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné... Nepreskúmateľnosť predmetných rozhodnutí je možné vidieť predovšetkým v tom, že nielen súd prvého stupňa, ale aj druhostupňový súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne, keď rozhodol bez toho, aby sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcov.“*

Zásadné pochybenie súdov oboch stupňov *„vidia sťažovatelia v nesprávnom posúdení premlčania uplatneného nároku voči žalovanému v 2. rade“* a v nevysporiadaní sa odvolacieho súdu *„s právnou kvalifikáciou uplatneného nároku“*.

4. Vo vzťahu k najvyššiemu súdu sťažovatelia uviedli, že ak *„neakceptoval námietky sťažovateľov vo vzťahu k... nesprávnemu postupu súdu, jeho rozhodnutie je arbitrárne, bez riadneho zdôvodnenia, a teda nie je ústavné konformné. Naopak, porušuje základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.“*

Najvyšší súd mal splnené dôvody pre prijatie dovolania, v dôsledku čoho sa mal zaoberať nielen procesnou stránkou veci, ale aj posúdiť namietané nesprávne právne posúdenie veci, kedy súd prvého stupňa a následne aj odvolací súd nesprávne právne posúdil uplatnený nárok žalobcov ako aj premlčanie nároku vo vzťahu k žalovanému v 2. rade.

Podľa názoru sťažovateľov Najvyšší súd SR v napadnutom rozhodnutí nemal dovolanie odmietnuť, ale zamietnuť, ak dospel k záveru, že rozhodnutia oboch nižších súdov sú správne a toto rozhodnutie mal aj riadne odôvodniť a vysporiadať sa s námietkami žalobcov, uvedenými v dovolaní.“

5. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu „*sp. zn. 3 Cdo 191/2011-472, zo dňa 6. augusta 2013*“, zrušil toto rozhodnutie a vec vrátil najvyššiemu súdu „*na ďalšie konanie a rozhodnutie*“ a uložil povinnosť najvyššiemu súdu uhradiť im trovy právneho zastúpenia „*každému vo výške 462,91 Eur*“.

II.

6. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

8. Sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 191/2011 zo 6. augusta 2013, ktorý ich dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 12. novembra 2010 odmietol (pozri tiež bod 3).

9. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje

až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

10. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 OSP. V posudzovanom prípade dovolací súd konštatoval (uzatvoril), že *„prípustnosť dovolania žalobcov 1/ a 2/ nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku“*, preto ich dovolanie odmietol *„podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné“*.

11. Ústavný súd z tohto hľadiska (body 9 a 10) preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 191/2011 zo 6. augusta 2011, ktorým dovolanie sťažovateľov odmietol. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd po oboznámení skutkovej podstaty predmetného sporu uviedol právne závery a odôvodnenie rozsudku okresného súdu č. k. 3 C 249/2003-314 z 31. júla 2009, ako aj výroku a podstatných častí odôvodnenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 60/2010, 4 Co 61/2010, 4 Co 62/2010 z 12. novembra 2010 oboznámil dovoláciu argumentáciu sťažovateľov:

«Žalobcovia podali proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie proti „všetkým jeho častiam“, a domáhali sa jeho zrušenia a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V dovolaní namietali, že v konaní im bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania,

ako i že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), pri rozhodovaní dôvodnosti vnesenej námietky premlčania, nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného 1/, predpokladov pre vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných a pre vznik nároku žalobcov na peňažné zadosťučinenie za závažnú ujmu, ktorá vznikla porušením ich autorských práv. Rozsudku odvolacieho súdu ďalej vytykali jeho nepreskúmateľnosť a podľa ich názoru súdy v danej veci nedostatočne zistili skutkový stav, nesprávne hodnotili vykonané dôkazy, keď dospeli k záveru, že úmyselným konaním žalovaných 1/ a 2/ nedošlo k porušeniu ich autorských práv.»

Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Výroková časť dovolaním napadnutého rozsudku obsahuje niekoľko výrokov: výrok, ktorým bol 1/ potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s dopĺňacím rozsudkom a 2/ potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o znalečnom a 3/ rozhodnutí o trovách konania. Dovolatelia napadli toto rozhodnutie v celom rozsahu, všetky jeho výroky. Prípustnosť proti nim smerujúcich častí dovolania posudzoval najvyšší súd samostatne.

1. K dovolaniu žalobcov smerujúcemu proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Dovolanie žalobcov smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku

odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Prípustnosť v tejto časti podaného dovolania z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva - napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O. s. p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O. s. p.

So zreteľom na to by dovolanie žalobcov mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p. O vadu uvedenú v tomto ustanovení ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobcov preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľom bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie procesné nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnemu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania.

Žalobcovia procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. vyvodzovali aj z toho, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania a bez toho, aby boli splnené podmienky pre tento procesný postup vyplývajúce z § 214 ods. 2 O. s. p.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by v konaní došlo k odňatiu možnosti žalobcom konať pred súdom. Odvolací súd v danom prípade vec prejednal a rozhodol 12. novembra 2011. Podľa § 214 ods. 1 O. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. ale v ostatných prípadoch (iné než sú uvedené v § 214 ods. 1 O. s. p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. V danom prípade Krajskému súdu v Prešove zákonná úprava odvolacieho konania umožňovala, aby predmetnú vec rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Preto postupom súdu, ktorý je v súlade so zákonom, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalobcov konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

K námietke žalobcov uvedenej v dovolaní ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že tzv. nepreskúmateľnosť rozhodnutia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (porovnaj R 111/1998). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O. s. p.

Pokiaľ dovolatelia namietajú nesprávne hodnotenie dôkazov, dovolací súd uvádza, že pri nesprávnom hodnotení dôkazov (pozn.: dovolací súd sa hodnotením dôkazov nezaoberal) nejde o dôvod, ktorý by viedol k procesnej vade vymenovanej v § 237 písm. f/ O. s. p. a zakladal prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (k tomu viď bližšie rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí

súdov Slovenskej republiky pod č. 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná aj (prieskumným) charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O. s. p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní.

Žalobcami tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení, z ktorých podľa ich názoru vychádzali pri rozhodovaní súdy nižších stupňov, môže mať (prípadne) dopad na vecnú správnosť rozhodnutia a skutočnosť, že súdy (prípadne) z takýchto skutkových zistení vychádzali, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., a teda ani prípustnosť dovolania žalobcov 1/ a 2/ podľa tohto ustanovenia.

K námietke dovolateľov, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď aj R 54/2012). Keďže žalobcami bol tento dovolací dôvod uplatnený v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

2. a 3. Pokiaľ žalobcovia v dovolaní napadli výroky rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o znalečnom a ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, treba poukázať na to, že týmito časťami dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 3 O. s. p.); prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O. s. p. Dovolací súd ani v konaní odvolacieho súdu v týchto častiach nezistil, že by došlo k procesnej vade v zmysle § 237 O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania žalobcov 1/ a 2/ nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní neboli dovolatelia procesne úspešní a právo na náhradu trov tohto konania vzniklo procesne úspešným žalovaným 1/ a 2/ (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení

s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na rozhodnutie o priznaní tejto náhrady (§ 151 ods. 1 O. s. p.).»

12. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že v dovolacom konaní nedošlo k odňatiu možnosti preskúmania napadnutého výroku odvolacieho súdu, pretože najvyšší súd postupoval v súlade s procesnoprávnymi predpismi, keď odmietol sťažovateľovo dovolanie ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 191/2011 zo 6. augusta 2013 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

13. Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania (najmä jeho petitom), okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Keďže v danej veci o takýto prípad nejde a sťažovatelia, kvalifikovane zastúpení advokátom, sa nedomáhali (nepožadovali) preskúmania ústavnosti odvolacieho rozhodnutia, ústavný súd rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 Co 60/2010, 4 Co 61/2010, 4 Co 62/2010 z 12. novembra 2010 neposudzoval.

15. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ich ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 2014